

PHẦN SÁU

Vú Hiền gõ cửa phòng Vân Nga, tuột nhanh xuống giường Vân Nga bật cửa, vú Hiền nói:

- Nga ơi có khách, vú bảo họ ngồi chờ hay bảo họ về đây?

- Ai vậy vú?

- Một cậu trai xưng tên Phi, cậu ta nói sẵn tiện đường đi làm, ghé sang rủ Vân Nga ăn sáng.

- Máy giờ rồi vú?

Vú cười:

- Gần tám giờ rồi Nga ơi!

- Con ngủ nướng, chắc anh Phi cười con rồi đó, vú nói giùm là con xuống ngay nhé.

- Ừ, để vú nói.

Vú quay lưng đi xuống, nói thầm "chắc tiểu thư nhà mình bắt đầu yêu rồi đây, trông cậu ta cũng đẹp trai và dễ thương lắm.

Vân Nga hấp tấp làm mấy việc riêng rồi thay quần áo, cô chạy xuống thang lầu, chắc là Phi chê cô ngủ nướng rồi, tặc ghê: Ca trực đêm qua khiến Vân Nga ngủ bù thêm một chút, cô chỉ mới ngủ từ lúc sáu giờ sáng tới bây giờ, nhưng làm sao Phi biết được chứ.

- Anh Phi!

- Vân Nga!

- Anh Phi chờ có lâu không?

- Anh mới tới thôi, chắc anh làm mất giấc ngủ của Nga rồi?

- Có gì đâu.

Vân Nga bẽn lẽn nói tiếp:

- Chỉ sợ anh Phi cười Vân Nga ngủ lười nhác tới mặt trời xỏ mũi vẫn chưa dậy.

- Anh đoán đêm qua Vân Nga trực trong bệnh viện mà, nếu không làm gì ngủ tới giờ này. Anh làm phiền Nga thì có, nếu anh biết Nga cần ngủ bù, anh không ghé giờ này đâu.

Vân Nga cười:

- Tụi Nga quen ngủ chập chờn như vậy rồi muốn ngủ lúc nào thì ngủ, muốn thức lúc nào thì thức. Anh Phi đừng có áy náy nha.

- Nga đi ăn sáng với anh đi, ăn sáng xong anh đến công ty, còn Nga về ngủ tiếp, được không ?

Phi nhìn Nga, ánh mắt nồng nàn của anh khiến Vân Nga không thể chối từ, tình yêu lạ ghê đi, nó khiến cho người ta đôi lúc không thể điều khiển mình được nữa, vì một ánh mắt, một nụ cười, có khi con người ta trở thành một thứ thiêu thân, giờ thì Vân Nga mới biết khi yêu người ta sẽ ra sao, thật là tội nghiệp cho Thúy Hương, vì Phi chẳng chút gì nghĩ đến Thúy Hương mà Phi chỉ nghĩ đến Vân Nga. Nếu Vân Nga từ chối Phi với mục đích mong muốn Phi yêu Thúy Hương, Phi cũng chẳng thể nào yêu Thúy Hương được. Dễ hiểu thôi, vì trái tim của anh, tình cảm của anh không hề dành cho Thúy Hương một mảy may nào cả. Vân Nga có hi sinh tình cảm của Vân Nga, chỉ là sự hi sinh vô ích, nếu Vân Nga xa lánh Phi, lòng Vân Nga không nở, còn Phi thì thất vọng, cảnh trở trêu đó không đáng có chút nào, thôi thì khi tình yêu đến với lòng chân thật, mình cứ yêu đi, nếu tình yêu đó là tình yêu quang minh chính đại, không do tranh giành, thủ đoạn, cướp đoạt mà có.

Vân Nga nhìn Phi, chợt nghĩ đến một cách có thể ngồi lâu bên anh, cô nói:

- Để Vân Nga xuống bếp chiên hột gà, mình ăn bánh mì được không Vân Nga thấy ăn ở nhà hợp vệ sinh hơn. Ăn xong anh Phi với Nga ra vườn hoa ngồi nói chuyện một lúc rồi anh Phi đến công ty, được không?

Phi cười cười:

- Thôi, như vậy phiền lắm. Anh có biết một chỗ nhà hàng cũng khá vệ sinh.

- Chữ "khá" không được chấp nhận đâu nếu nói là "rất" vệ sinh thì mới được.

- Mình biết họ nấu nướng chưa đạt vấn đề vệ sinh thì thôi đi, đừng có ăn là tốt nhất.

Vân Nga đứng lên:

- Hay là anh Phi thích ăn món gì, Vân Nga đều biết nấu cả. Anh Phi nói đi, Nga vào bếp năm phút, mình có món điểm tâm như ý ngay.

Phi cười, chiếu ý Vân Nga:

- Thôi thì Nga làm hột gà ốp la vậy, cầu kỳ không phải là tính của anh.
- Anh ngồi một mình nha, Vân Nga vào bếp vài ba phút thôi là xong xuôi ngay.
- Hay... cho anh giúp Nga một tay với?
- Được, càng hay chứ sao:

Hai đưa đi vào bếp, Vân Nga lấy trứng gà và chảo, cô bật bếp gas, cho dầu ăn rồi đập trứng một cách thành thạo, Phi giúp một tay bằng cách... đứng nhìn và xuýt xoa khen Vân Nga khéo léo, tự dưng hai đứa thấy thân nhau hơn...

Lúc Vân Nga đang chiên trứng, có tiếng chuông cửa reo, hình như có khách. Giờ này ba mẹ đã vắng nhà, ba làm bác sĩ ở một bệnh viện lớn, mẹ dạy ở một trường đại học, chỉ cần nghe qua đã biết Vân Nga nối nghiệp cha. Cũng đúng thôi, vì thường nghề y là nghề cha truyền con nối mà.

Phi giúp Vân Nga mang hai đĩa trứng ốp la sang phòng ăn, hai đứa vừa đi vừa trò chuyện, chợt Phi với Vân Nga nhìn thấy Thúy Hương. Thúy Hương ngồi trên ghế nhìn Phi, mặt Thúy Hương tái đi vì ghen, cô giận dữ nói:

- Rốt cuộc tôi cũng hiểu rõ hai người.

Thúy Hương thường xuyên đến nhà Vân Nga, vì họ khá thân nhau cho nên Thúy Hương cũng có thể tự tiện từ phòng khách sang phòng ăn, hoặc là từ phòng ăn xuống bếp.

Phi nói bằng giọng thản nhiên:

- Thúy Hương nói biết lẽ chúng tôi điều gì vậy?
- Cả hai đều gian dối.

Phi nghiêm mặt:

- Hương nên thận trọng lời nói, Hương có biết là Hương đang vô cớ xúc phạm chúng tôi không?
- Nói vậy là lịch sự lắm rồi còn gì.

Phi nói:

- Hương giải thích rõ hơn đi.

- Vân Nga, mày là đứa bạn vô liêm sỉ, lén lút giành giật tình yêu của bạn bè. Tao đã lầm mày, Vân Nga!

Vân Nga nhìn Hương

- Vân Nga không làm gì cả.

- Mày dám nói mày không làm gì à? Chứ tại sao mới sáng sớm anh Phi đã ở trong nhà mày, trả lời tao đi.

- Anh Phi có thể đến bất cứ giờ nào, chỉ cần Vân Nga với anh Phi quang minh chính đại là đủ rồi, Vân Nga với anh Phi là bạn của nhau, cũng như Vân Nga với Thúy Hương là bạn của nhau vậy. Bạn bè tốt, sao không cho Vân Nga tiếp xúc chứ Hương Hương ganh tị với anh Phi à?

- Vấn đề không phải ở chỗ đó.

- Vậy chứ vấn đề ở chỗ nào?

- Ở chỗ mày là một đứa bạn tồi, giành giật tình yêu với bạn.

Vân Nga nói nhỏ:

- Vân Nga với anh Phi quan hệ trong tình bạn bè, chúng tôi chưa có gì yêu đương cả, Hương trách tội này hơi sớm rồi đó nha, Hương bình tĩnh đi, Hương có thể bàn bạc với anh Phi mà, chuyện riêng giữa anh Phi với Hương, Vân Nga hứa không có xen vào.

Phi nói:

- Giữa anh với Thúy Hương hoàn toàn không có chuyện riêng nào cả, Vân Nga tin anh đi, anh chỉ mới biết Thúy Hương hội gặp trong quầy sách dì Quyên, lần thứ hai Thúy Hương tới công ty tìm anh, cô rủ anh đi uống nước, nhưng anh bận tiếp khách nên từ chối, chỉ có vậy thôi.

Thúy Hương ghen giọng vì tức:

- Anh Phi nghĩ đơn giản nhưng Hương không nghĩ đơn giản, Hương vì anh Phi bao nhiêu chuyện, bộ anh Phi không hiểu sao?

Phi tròn mắt:

- Hương vì tôi chuyện gì vậy?

- Anh Phi về hỏi dì Quyên đi rồi biết, Hương hết lòng vì anh Phi.

Phi nhăn mặt, anh nhìn Vân Nga với ánh mắt xin lỗi, rồi nhìn đồng hồ tay. Anh nói:

- Thành thật xin lỗi Vân Nga, anh phải đến công ty, trễ quá rồi, mai anh ghé há.

Vân Nga gật đầu, cô theo Phi ra cửa, Phi nói:

- Thúy Hương hết sức vô lý.

- Tính của nó là vậy mà anh Phi.

- Xin Vân Nga đừng hiểu lầm, anh với Hương nói đúng ra là chỉ biết mặt nhau thôi, anh chưa xem cô là bạn bè, nói chi đến chuyện yêu.

- Vân Nga biết mà, anh Phi đừng buồn, tính Thúy Hương trước nay vẫn vậy, mà nheo một lúc "sẽ hết thôi.

- Tự dung mình trở thành kẻ có lỗi với cô, vô duyên ghê đi, xem như Thúy Hương xâm phạm quyền tự do của anh, anh cảm thấy bức lắm.

- Thôi đi anh Phi, mặc nó đi, rồi Thúy Hương sẽ nhận ra điều vô lý của nó mà.

- Phi cảm thấy bình yên vì câu an ủi của Vân Nga. Vân Nga điềm đạm và tự tin, Vân Nga luôn xử sự hết sức bình tĩnh, từ lúc quen biết Vân Nga đến nay, Phi chưa thấy lần nào Nga tỏ ra nóng nảy mất tự tin cả, anh cảm phục Vân Nga ngang với tình yêu, đó chính là sự tin cậy. Nếu Vân Nga trở thành người bạn đời của anh, chắc rằng anh sẽ neo con thuyền tình yêu vào một bến bờ bình yên.

Phi đi rồi, Vân Nga trở vào nhà, Thúy Hương vẫn còn ngồi đó, nó chờ Vân Nga để gây sự, Thúy Hương nói lớn:

- Tại sao mày biết tao yêu anh Phi mà mày còn thân với anh kiểu đó. Mày với anh giống như là tình nhân vậy, mày giải thích với tao ra sao đây?

Vân Nga lắc đầu:

- Nga chẳng có gì phải giải thích cả, Nga với anh Phi chỉ đơn thuần là bạn bè thôi

- Bạn bè kiểu gì quái quá vậy? Mới sáng đã tới ăn uống chung giống như là vợ chồng.

Vân Nga đỏ mặt vì câu nói trắng trợn của Thúy Hương:

- Vân Nga với anh Phi quang minh chính đại, Thúy Hương không được bôi nhọ Vân Nga với anh Phi nghe!. Đó là chuyện liên quan tới vấn đề danh dự, Thúy Hương hiểu không?

- Tại sao tao không hiểu chứ? Tao cố tình nói mà như vậy đó, được không

- Tất nhiên là không được rồi.

- Mà làm gì tao?

- Vân Nga chẳng làm gì Thúy Hương cả, vì Vân Nga không phải là phường du côn, Vân Nga không biết nói nặng người khác bằng những câu hồ đồ thiếu lịch sự. Nhưng nếu Thúy Hương tỏ ra kém hiểu biết như vậy, Vân Nga sẽ khinh Thúy Hương.

- Mà dám khinh tao à?

- Sao lại không dám? Khinh hay trọng là tình cảm tự nhiên xuất phát từ sự nhận xét tư cách của người mình có quan hệ, đâu bắt người ta trọng mình hay khinh mình được, chỉ là do bản thân mình khiến cho người khác trọng hay khinh thôi. Thúy Hương nên thận trọng lời nói và cách xử sự hơn nữa, nếu Thúy Hương muốn mọi người nể trọng Thúy Hương.

- Mà không cần phải dạy đời tao, mà định "trở trái làm mặt" à Vân Nga? Đang nói chuyện của mà, đừng đem chuyện của tao để khóa lấp vấn đề của mà. Trở lại vấn đề đi, tao yêu cầu mà không được quan hệ với anh Phi nữa. Nếu không nghe thì đừng có trách tao.

- Thúy Hương có biết Thúy Hương rất vô lý không? Thúy Hương lấy quyền gì cấm Vân Nga chơi thân với anh Phi?

- Quyền gì à? Tao không cần lấy quyền gì cả, tao nói cấm là cấm.

- Nếu anh Phi yêu Thúy Hương, Vân Nga sẽ không thân với anh Phi nữa.

- Mà giữ lấy ảnh như vậy, tức là mà đã chen vào phá hoại tình yêu của tao rồi, mà phá vỡ cơ hội thân thiện giữa tao với anh Phi, sao anh Phi có thể yêu tao được?

Vân Nga không nhịn được cười:

- Thúy Hương giống trẻ con quá đi, lập luận kiểu ấu trĩ như vậy sao Thúy Hương tìm được một tình yêu cho Thúy Hương chứ? "Muốn được yêu trước hết là mình phải tỏ ra đáng yêu" giữa trăm ngàn người, chỉ chọn có một người, tại sao? Là tại vì người đó hợp nhãn và đáng yêu đối với mình, tình yêu phải phát

sinh từ nhiều yếu tố, nếu Thúy Hương yêu anh Phi, mà anh không yêu Thúy Hương, Thúy Hương có cố gắng cũng vô ích thôi.

- Nghĩa là mày nôi lầy đáng yêu cho nên anh Phi yêu mày, còn tao dễ ghét cho nên anh Phi không yêu tao, nếu tao cố theo đuổi anh cũng bằng vô ích thôi đúng không?

Vân Nga chán nản quá, lắc đầu, Thúy Hương có tính quá cũ chấp cho nên Thúy Hương không thèm quan tâm đến ý chính trong câu nói của người khác, nó chỉ phát biểu chủ quan thôi, mà càng nói theo kiểu chủ quan, Thúy Hương càng ích kỷ, nó không chịu suy xét theo lý lẽ gì cả, vì vậy Vân Nga hết sức chán khi phải tranh luận với Thúy Hương.

Thúy Hương nhìn Vân Nga bằng tia mắt căm thù, nó nói:

- Từ nay về sau, tao với mày không còn là bạn bè nữa, nhưng nếu mày còn giành giật anh Phi với tao, tao sẽ không tha cho mày đâu đấy, liệu hồn.

Vân Nga nhỏ nhẹ nói:

Vân Nga đã bảo với Thúy Hương là anh Phi với Vân Nga vẫn còn trong vòng quan hệ bạn bè, và Vân Nga không hề giành giật gì tình yêu của Thúy Hương cả, nếu Thúy Hương nói Thúy Hương không còn xem Vân Nga là bạn, đó là quyền tự do của Thúy Hương, Vân Nga không hứa gì với Thúy Hương, bởi chẳng ai có quyền xâm phạm đến quyền tự do trong quan hệ xã hội của Vân Nga.

- Mày hãy chờ đấy.

Thúy Hương đứng lên, nó bỏ về một cách giận dữ, Vân Nga vẫn ngồi thừ một chỗ, suy nghĩ lung tung về lời đe dọa của Thúy Hương, quả là Thúy Hương hết sức vô lý và ích kỷ nữa. Lúc này Phi nói thẳng giữa ba người là anh với Thúy Hương hoàn toàn không có chuyện riêng tư nào cả, anh mới gặp mặt Thúy Hương có hai lần, vậy mà Thúy Hương muốn áp đặt tình cảm của nó lên quyền tự do của Phi, tính Thúy Hương là vậy, đâu phải Vân Nga không hiểu rõ tính tình của Thúy Hương, chơi chung với nhau từ lớp mười, Thúy Hương chọn Vân Nga làm bạn thân của nó, Vân Nga tính tình hòa nhã không tự cao tự đại, cho nên dù Thúy Hương thua Vân Nga đủ mọi phương diện, Vân Nga vẫn thích chơi chung với Thúy Hương bởi Thúy Hương không ganh tị chuyện học hành, Vân Nga học gì mặc Vân Nga, cứ ngỡ như thế là ổn rồi, nào ngờ khi có Phi trong quan hệ bạn bè giữa Thúy Hương với Vân Nga, Thúy Hương mới lộ bản chất hết sức kỳ cục của nó ra, đó là tính vô liêm sỉ. Thúy Hương không có lòng tự trọng, Yà không biết tôn trọng người khác, rất tiếc là Vân Nga đã kết bạn với Thúy Hương, nhưng dù gì thì cũng là bạn của nhau, Vân Nga không thể để cho gia đình Thúy Hương hiểu lầm Vân Nga chơi tồi với bạn, nếu Vân Nga im lặng,

họ chắc chắn sẽ chò cô là một đứa bạn phản trắc, giật người yêu của Thúy Hương, nông nổi và ấu trĩ như Thúy Hương, chẳng hiểu nó sẽ còn làm những chuyện gì không hay nữa đây?

Vân Nga đến đại lý báo của dì Phụng để tìm Thúy Hương, Vân Nga muốn tạo cơ hội cho Thúy Hương "cạnh tranh sòng phẳng" với mình, chơi với bạn, Vân Nga không thể để Thúy Hương nói là cô giành giật người nó yêu. Vân Nga muốn nói thẳng với Thúy Hương một điều..., một điều mà Vân Nga nghĩ nếu hai đứa không tranh luận để đi đến một quan điểm thống nhất, thì sau này Thúy Hương sẽ để tâm thù hận cô, nông cạn và ấu trĩ như Thúy Hương, nó sẽ không biết suy nghĩ tới nơi tới chốn cho thấu tình đạt lý mọi mặt của vấn đề, sợ hậu quả khó lường.

- Dì Phụng!

Dì Phụng nhìn Vân Nga với tia mắt thiếu thiện cảm, Vân Nga tinh tế nhận ra điều đó từ mắt dì Phụng, có lẽ Thúy Hương đã bóp méo sự thật' để kể cho dì Phụng nghe, và giành phần phải về phía nó cũng nên, dì Phụng làm mặt lạnh:

- Có chuyện gì không?

- Cháu muốn hỏi Thúy Hương có ở đây không thưa dì?

Dì Phụng nói với giọng ềàu kinh, hai tay vẫn sắp sắp trên đồng báo: .

- Hỏi nó chi vậy?

- Cháu muốn nói chuyện với Thúy Hương, vì hôm trước cháu với nó có chuyện hiểu lầm.

- Muốn thanh minh à?

- Không phải là thanh minh.

-À, có nghĩa là không cần phải thanh minh, đúng không?

Vân Nga lắc đầu:

- Cũng không phải.

- Rắc rối thế.

- Không phải rắc rối thừa di. Mục đích cháu là muốn nói cho Thúy Hương hiểu lý lẽ thôi. Trước một vấn đề, giữ tính chủ quan, sẽ không nhìn thấy cái sai của mình lẫn cái đúng của người khác, tốt hơn hết là cháu với Hương cần phải tranh luận một cách công bình.

- Kẻ chiến thắng bằng thủ đoạn mà lại muốn tranh luận công bình à Vân Nga? Để làm gì vậy chứ hả? Tôi thấy Nga đừng gặp Thúy Hương nữa, có lẽ hay hơn.

- Ý di muốn nói là cháu dùng thủ đoạn để giành điều gì đó với nó à?

- Nói trắng ra đi, mày giành người yêu của cháu tao, bạn bè phản trắc như mày còn dám tới tìm nó nữa à?

- Di không được xúc phạm đến danh dự của tôi nghe, di nghe lời Thúy Hương nói vậy, sự ghen tuông làm nó mờ đi lý trí rồi, còn gì nữa mà suy xét đúng, sai chứ?

- Thúy Hương không nói vậy, nó chưa từng đặt điều cho ai bao giờ, biết bạn mình yêu người đó mà còn chen vào tranh cướp lấy, đó là hành động của một kẻ bất nghĩa.

- Cháu với anh Phi chưa đi đến tình yêu, chỉ còn trong vòng tình bạn. Thúy Hương hồ đồ và độc đoán nên nó không chịu nghe lời cháu giải thích, Thúy Hương vô lý đến nỗi cấm không cho cháu quan hệ bạn bè với anh Phi. Thay vì ngăn cấm cháu, Thúy Hương nên tự chứng tỏ với anh Phi rằng nó đáng yêu, như vậy có phải hay hơn không. Mục đích của cháu là muốn nói cho Thúy Hương hiểu như thế.

Di Phụng trợn mắt:

- Tự chứng tỏ mình à? Lấy gì để chứng tỏ? Trong khi mày cứ đứng làm con kỳ đà ngăn cản giữa nó với Phi, Thúy Hương đâu phải con nhà tiểu thư giàu có, kẻ hầu người hạ như mày, nó phải tự lăn lóc kiếm tiền, mày cũng thấy rõ mà, nó đâu có điều kiện học hành để sau này làm bác sĩ như mày, vậy thì mày còn tranh giành với nó làm chi nào? Tương lai mày tươi sáng, còn tương lai nó tối thui như mực tàu nếu nó không kiếm được một anh chồng giàu có, nói là bạn bè tốt sao mày không rút lui, nhường phi lại cho nó đi?

Di cháu đều có một lối nói chuyện độc tài như nhau, di phụng nói chuyện nghe thật... đau đầu ghê.

Vân Nga bắt rối vì bị di Phụng dòn vào ngõ cụt:

- Nhưng mà anh. Phi đâu phải là một món đồ vật để có thể nhường hoặc không nhường Anh Phi có quyền tự do chọn lựa người để kết bạn theo ý của anh. anh chọn Thúy Hương hay không chọn Thúy Hương, đâu phải do lỗi của cháu, mà là do nó không làm cho anh Phi thích nó thôi, xin đi công bình một chút.

- Vấn đề ở đây là mày cứ chen vào giữa Phi với Thúy Hương để làm kỳ đà cản mũi, nói vậy hiểu chưa?

Vân Nga mím môi:

- Được vậy thì cháu sẽ không gặp anh Phi nữa, nếu Phi không yêu Thúy Hương thì là do nó thôi, đừng đổ cho cháu làm kỳ đà ngăn cản tình yêu của anh Phi với Thúy Hương nữa đấy nhé.

- Có mới nói nhé Vân Nga?

- Tất nhiên, lời hứa là lời danh dự mà, nhưng nếu sau những cố gắng của Thúy Hương, nó vẫn bị anh Phi từ chối, thì nó không có quyền xúc phạm đến tự do quan hệ xã hội của cháu nữa.

Dì Phụng nhìn Vân Nga, độc ác nói:

- Nếu mày nói mày nhường "sân" cho nó, thì phải nhường vĩnh viễn, chứ bảo sau những cố gắng của nó, thì biết sao mà nói? Trong Yấn đề tình cảm, người ta có câu: "Mưa dầm thấm đất", Thúy Hương có thể cố gắng chiếm lấy cảm tình của Phi một tháng, hai tháng, hoặc là một năm, hai năm...

- Dì nói khá vô lý, vậy mà cũng ráng nói, Thúy Hương còn có chút lòng tự trọng thì nó sẽ không đeo đuổi một người chẳng hề để tâm đến nó dai dẳng như vậy, làm con gái phải giữ giá trị của mình chứ dì.

Dì Phụng tái mặt bởi câu nói khá sắc bén của Vân Nga, đúng là khi người ta thiếu tự trọng, người ta không nghĩ ra những điều cần phải giữ để bảo vệ sự tự trọng của bản thân. Thúy Hương có thể đeo theo Phi hai năm, ba năm hay suốt cả đời nó nếu Phi không hề yêu nó? Vậy mà cũng ráng nói.

Dì Phụng tái mặt, sau đó đỏ mặt:

Mày leo mép lắm Vân Nga, chỉ tiếc là Thúy Hương khờ khạo lại chơi thân với một đứa xáo quyết như mày. Mày hay lắm, đặt điều kiện để Thúy Hương phải bỏ cuộc, sau đó mày ung dung chiếm lấy người yêu của nó.

Vân Nga im lặng, có nói cũng vô ích thôi dì Phụng quá cố chấp và quá chủ quan. Dì Phụng với Thúy Hương tuy hai mà một, tốt hơn hết là Vân Nga không

nên gặp gỡ Phi nữa, để thử xem Thúy Hương có cách gì chiếm lấy tình cảm của Phi cho biết? Nếu Thúy Hương đeo bám dal dẳng làm Phi xiêu lòng mà yêu nó, thì cũng đành vậy thôi, Vân Nga tin rằng trong cuộc đời này luôn có duyên số được ông Tư bà Nguyệt se sẵn, nếu là duyên thiên định, thì Phi trước sau gì cũng sẽ yêu Thúy Hương, tốt nhất là Vân Nga nên tự rút lui để khỏi mang tiếng giành giật một người đàn ông với Thúy Hương, chuyện đó nếu để cho mọi người hiểu lầm, chẳng hay ho gì.

Vân Nga nói:

- Di bảo Thúy Hương yên tâm đi, cháu xem như chưa từng gặp anh Phi lần nào, Thúy Hương cứ tự nhiên đeo đuổi anh Phi cho đến bao giờ anh yêu nó, từ nay về sau, nó có thể không xem cháu như bạn bè của nó nữa, tình cảm của nó rất bệnh hoạn, cháu cảm thấy sợ lắm rồi.

Di Phụng nhè cà nửa môi ra vẻ khinh thị:

- Còn tình cảm của mày thì cao thượng lắm chứ gì? Làm bộ làm tịch, chẳng phải nhắm nuốt không trôi. với Thúy Hương, nên buộc lòng phải buông thảng Phi ra sao? Đừng có bày đặt xảo ngôn, đạo đức giả vừa thôi Vân Nga ơi!

Vân Nga nghe cục giận trào ngược lên cổ, di cháu của họ đúng là thuộc loại hồ đồ, độc đoán, chuyên nghĩ xấu cho người khác, đúng là "lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử". Vân Nga cố nén giận, cô mở máy xe bỏ đi, nếu có trách thì Vân Nga sẽ trách bản thân cơ thôi, cô có mắt mà chẳng có con người, cho nên mấy năm qua cô kết giao với loại tiểu nhân vô sỉ như di cháu Thúy Hương, giờ hiểu rõ bản chất của họ rồi, cô nên mau mau rời xa họ để tránh chuyện rắc rối về sau, cứ xem như Vân Nga nằm mơ gặp Phi đi là xong, không có Phi, Vân Nga cũng còn rất nhiều bạn. Không có Vân Nga, Phi cũng còn rất nhiều bạn. Chuyện chính trong cuộc sống Vân Nga không phải là tình yêu mà là tương lai sự nghiệp. Cô hiện giờ chỉ nuôi một ước mơ duy nhất đó là ngày được đội mũ mặc áo Trạng nguyên, ngày hạnh phúc ấy đang chờ đón Vân Nga, chứ không phải là những suy tư vụng về trong tình cảm luyến ái, nếu tình cảm yêu đương mà kèm theo phiền phức, tốt hơn là cô nên gạt nó ra ngoài cuộc sống hiện tại của mình, để thanh thần vươn tới mục đích của cuộc đời, đó là tương lai.

Thấy Vân Nga bỏ đi, Thúy Hương từ trong quầy chui ra, nó hớn hờ nói:

- Nhờ di chộc tức nên con Nga mới tự ái hứa bỏ anh Phi, nó tự cao tự đại lắm, chỉ có khích tướng nó mới thành công thôi, con biết tính Vân Nga, nó không hứa thì thôi, đã hứa là giữ lời, từ nay về sau không sợ nó làm kỳ đã cản mũi nữa, nếu Vân Nga cố tranh giành anh Phi với con, chắc là còn phải thua nó, vì nó tương lai là bác sĩ, gia đình nó giàu sang danh giá, nó không bon chen kiếm tiền, chỉ biết ăn với đi học, về nhà có kẻ hầu người hạ, con sao so bì lại nó.

Con biết hiện giờ nó với anh Phi chưa có gì, nhưng nếu con không làm dữ với nó, trước sau gì anh Phi cũng chọn nó, chơi với nó năm sáu năm trời, sao con không biết nó là đứa bạn tốt chứ?

Dì Phụng trợn mắt:

- Mà bán đứng luôn dì mày đó à Hương? Nãy giờ tao dùng toàn những lời lẽ cay độc để mắng mỏ nó, vậy thì Vân Nga còn xem dì mày ra gì nữa? Vân Nga sẽ cho tao là loại không biết điều cũng như mày vậy. Nếu mày thủ đoạn như thế thì từ nay về sau đừng có lôi tao vô ba cái vụ giành trai của mày nữa nghe con nha đầu kia.

- Dì không nên quân tử quá đi ạ, quân tử luôn luôn thua thiệt, dì sợ gì nó khinh rẻ chứ. Từ nay về sau con cắt đứt quan hệ với nó rồi.

- Mày thật là một đứa Bống bất nghĩa đó Hương ơi, thứ bán đứng bạn bè.

- Nếu được anh Phi, con cần gì bạn bè nữa, chỉ cần anh Phi là đủ rồi.

- Sai lầm! Nghĩ ngu ngốc như mày, lên sao hỏa sống một mình đi cho trái đất này bớt một kẻ bất nghĩa.

- Nếu anh Phi chịu đi với con lên sao Hỏa, con nhất định lên đó sống với mỗi mình ảnh.

- Lạm nặng rồi.

- Dì không biết yêu nên dì không hiểu kẻ đang yêu say đắm như con, nếu để chiếm được anh phi, chuyện gì con cũng dám làm, nói chi đến hy sinh một đứa bạn, bạn đâu bằng người yêu.

- Dì Phụng bỏ vào trong cửa hàng, có vẻ giận hờn Thúy Hương, đúng là con nhỏ ăn nói xúc phạm. Có lẽ vì lý do đó mà Phi không thích giao du với nó cũng nên, chứ thật ra giữa ba đứa chỉ đơn thuần là tình bạn thôi mà, Thúy Hương cũng vừa nói nó biết Phi với Vân Nga chưa có gì, sắc đẹp đâu phải là chuyện quan trọng hàng đầu, gia cảnh cũng không hẳn là vấn đề quan trọng hàng đầu nếu như giữa hai cô gái, như Vân Nga với Thúy Hương mà Thúy Hương tốt tính, đáng yêu, còn Vân Nga xấu tính, đồng đánh kiêu căng hợm mình, khó ưa, có lẽ Phi sẽ chọn Thúy Hương rồi. Còn một trường hợp nữa đó là biết đâu Phi đã có người yêu, vậy thì Thúy Hương quậy nặng xì cả lên, rất cuộc kẻ hồ đồ vô duyên chính là Thúy Hương thôi.

Thúy Hương phấn khởi lắm, nó nói:

- Tối nay con hẹn anh Phi đi chơi phố:

Nhưng dì Phụng vẫn im ru, giả vờ như không nghe nó nói, hẹn hay không hẹn được Phi là chuyện của Thúy Hương, từ khi nghe Thúy Hương nói nó dùng thủ đoạn để lừa Vân Nga thề không gặp mặt Phi nữa, dì Phụng đâm ra khinh Thúy Hương, dì lại ray rứt trong lòng vì nghĩ mình có lỗi nói oan cho Vân Nga, bảo Vân Nga nhường Phi cho Thúy Hương là bất công với Thúy Hương, sự thật Vân Nga đâu có ngăn cản giữa Phi với Thúy Hương, là do Thúy Hương muốn loại trừ Vân Nga ra khỏi mối quan hệ bạn bè của Phi thôi, như là loại trừ... hậu hoạn vậy tàn nhẫn "vô nhân đạo" thật.

Thúy Hương. trở vô quây, nó đứng kế bên dì Phụng, hí hửng nói:

- Dì thấy đi chơi với anh Phi, con mặc đồ gì là thích hợp nhất?

- Hỏi tau làm gì?

Giọng dì Phụng dấm dẳng.

Thúy Hương vẫn cười, mắt nó lấp lánh màu hạnh phúc:

- Thì dì tư vấn giúp con đi, con mới đi với người yêu lần đầu nên muốn biết ăn mặc ra sao để dễ gây ấn tượng cho anh ấy.

Tao là gái già, tao "làm gì biết yêu" chuyện đó mi tìm ai đã trải qua mấy lần yêu hỏi họ đi.

Dì Phụng "móc họng" Thúy Hương để trả đũa câu nó nói đi không biết yêu khi này.

Thúy Hương tròn mắt:

- Dì làm sao vậy Mới hỏi còn Vân Nga đứng đây, dì la sức mắng nó để .bên vực con, sao giờ đột nhiên dì mắng lấy con vậy?

Tau không có mắng lây ai hết.

- Thế sao dì không giúp ý kiến cho con?

- Vì tao nghĩ "không có cửa" mày được tay Phi đó ghé mắt xanh đâu mà mơ.

Thúy Hương nhăn mặt:

- Lý do gì mà dì nói con như vậy chứ?

- Mi thử nhìn lại bản thân mi xem đi rồi hãy hỏi, mi tự kiểm điểm bản thân, sẽ tự tìm được câu giải đáp thôi, mi nói mi là ai thế hả?

Đì có thể nói rõ hơn không Tau không có dư hơi.

- Đì thật là "lúc nắng, lúc mưa" ai mà hiểu đì cho nổi chứ

Đì Phụng im ru, nghĩ giá mà Vân Nga là cháu gọi mình bằng đì, có lẽ hay biết mấy, có đứa cháu dở dở ương ương như Thúy Hương thật là chán vô cùng. Thúy Hương đúng là một con nhỏ dở dở ương ương, học thì lơ tơ mơ, đi chơi thì hay, tính tình thủ đoạn dối trá, hay đặt điều để hại người khác, sống không kể gì đến đạo lý làm người, nếu thấy có tư lợi, nó sẵn sàng bán đứng bất cứ ai, dù là một đứa bạn chí thân và quá tốt như Vân Nga, đì Phụng muốn bênh vực Thúy Hương cũng không còn cách bênh vực cho nó nữa rồi, thôi mặc Thúy Hương muốn làm gì thì làm, rồi nó sẽ nhận lấy hậu quả do những hành động của nó đem lại, hậu quả đầu tiên là đã mất đi một người bạn tốt như Vân Nga.

- Vân Nga!

Vân Nga đang trong phòng bệnh, cô cùng các bạn khám cho một bệnh nhân mắc bệnh sét xuất huyết để làm bệnh án trình cho thầy vào sáng mai, tiếng gọi đó làm cả nhóm nhìn ra cửa, Vân Nga giật thót tim, còn hai đứa kia thì nhìn anh chàng đó với vẻ nghi nghi hoặc hoặc, mới gặp Vân Nga quen người lạ lần đầu tiên, tụi bạn không nghi hoặc sao được, từ trước đến nay, Vân Nga nổi tiếng chăm chỉ và... "trong sạch" nhất trong cái vụ bồ bịch. Tụi bạn chưa bao giờ thấy Vân Nga đi riêng với tên con trai nào, hơn nữa ba mẹ Vân Nga nổi tiếng nghiêm khắc, trong thực tập có lúc mấy đứa cũng có gặp ba của Vân Nga ông là bác sĩ trưởng một khoa của một bệnh viện lớn trên thành phố, được ông hướng dẫn, phải học thật nghiêm túc, nếu không nghiêm túc, ông báo cho thầy biết ngay.

Thùy Dung huých chỏ tay vào hông Vân Nga:

- Sao mi không ra đi, anh ấy chờ kia?

Vân Nga lườm lự một chút rồi đi ra cửa, Phi đứng tỳ khuỷu tay vào lan can lầu, nhìn xuống sân bệnh viện, Vân Nga đến bên Phi, đứng im lặng, Phi nói:

- Anh đến nhà Vân Nga, bà vú nói Nga trực ở đây Anh đến đây, không đến đây thì không còn cách gì gặp Nga, hình như anh đến đây, Nga không vui, đúng không Vân Nga lắc đầu, giữ lời hứa với Thúy Hương sao khó quá, nói từ nay về sau không gặp Phi, nhưng mà Phi cứ đi tìm Vân Nga như thế này, tình bạn giữa Phi và Vân Nga như bát nước đầy, có gì Vân Nga lại có thể đánh đổ nó đi, trong khi Phi chẳng hề có chút tình cảm với Thúy Hương, trong tiếp xúc Phi không có gì dành riêng cho Thúy Hương, anh dừng dừng với nó như người bạn bình thường, có dịp gặp thì anh chào hỏi và chuyện trò vài ba câu là xong, anh không muốn kết giao với Thúy Hương, và anh chẳng có lỗi gì trong chuyện anh không yêu nó, đó là quyền tự do của anh, nhưng mà Thúy Hương lại hết sức vô lý, nó luôn tìm kiếm anh và ngăn cấm Vân Nga gặp anh, Thúy Hương cho rằng nếu

Phi không yêu nó là lỗi của Vân Nga vì Vân Nga chàng ràng bên Phi làm "con kỳ đà cản mũi" nó, thật là vô lý hết sức.

Vân Nga nói:

- Không phải, anh Phi, tại Vân Nga không nhìn thấy anh Phi thôi, tụi Nga đang cùng nhau làm bệnh án để sáng mai nộp cho thầy, nếu đi công việc riêng, tụi nó sẽ đánh giá Nga vô trách nhiệm với nhóm.

- Anh xin lỗi, anh biết đến chỗ Nga đang học là làm phiền, nhưng nếu anh không đến đây, khó gặp Nga quá đi.

Vân Nga cười:

- Anh Phi có bệnh gì không?

- Là sao?

- Là cần Vân Nga tư vấn hay là... chỉ chỗ khám, đến nỗi cần gặp Nga gặp như vậy?

Phi ngập ngừng:

- Không có.

- Vậy tại sao...

Phi nhìn Vân Nga, ánh mắt anh nồng nàn:

- Anh nhớ Nga, đi tìm không được sao?

Vân Nga đỏ mặt, cố chống chế:

- Vậy mà Vân Nga tưởng anh nhờ Nga dẫn đến thầy.

- Nếu anh bệnh, anh cần gì thầy của Nga, thiếu gì chỗ cho anh khám, nhưng thật sự anh không có bệnh gì cả, chỉ là...

Vân Nga biết Phi sắp nói anh nhớ cô, hoặc là anh bệnh tương tự, đại loại là một câu nào đó diễn tả tâm trạng của anh hiện tại, Vân Nga nói lảng đi:

- Hôm nay anh Phi không đến công ty sao?

- Có, nhưng anh nhớ Vân Nga quá, không gặp được Vân Nga, làm việc kém chất lượng lắm.

Vân Nga đỏ mặt như gấc, Phi cứ nói anh nhớ Vân Nga, nói hoài chẳng biết từ khi nào anh đã xem Vân Nga là của riêng anh, chắc Phi nghĩ Vân Nga cũng đã yêu anh rồi, và tình cảm đó giữa hai người cứ tự nhiên gắn bó mà không cần câu tỏ tình "điều lệ" là "anh yêu em", Phi chưa nói với Vân Nga là anh yêu Vân Nga, anh chỉ nói anh nhớ Vân Nga, nhưng rõ ràng người con trai yêu người con gái rồi mới nói tới chữ "nhớ", anh khiến Vân Nga hơ' hoang mang, cô không xác định được đúng nghĩa của chữ "nhớ" anh đã nói với cô...

Anh Phi nói năng thật là..., nhớ tụi bạn Vân Nga nghe thấy hiểu lầm thì khổ, chúng nó không phân biệt đâu là quan hệ bạn bè, đâu là người yêu, khổ lắm đó.

Phi cười cười:

- Vân Nga nghĩ bạn bè xem anh là người yêu, chứ không phải bạn thường rồi Vân Nga sợ đó hả?

Vân Nga gật đầu.

Phi nói:

- Anh lại thích họ nghĩ anh là người yêu của Vân Nga, nghĩ như vậy chẳng còn tên con trai nào lém phéng trêu ghẹo Vân Nga nữa mới đỡ khổ, là vì họ nghĩ đúng không sai chút nào.

- Là anh đỡ khổ chứ không phải Vân Nga.

- Làm gì anh Phi đỡ khổ?

- Thì chẳng ai dám để ý tới Vân Nga anh đỡ lo lắng, không lo lắng có ai chú ý tới người yêu của mình thì đỡ khổ chứ sao?

Vân Nga không dám nhìn Phi, anh nói quá rõ ràng rồi còn gì, anh vừa bảo Vân Nga là người yêu của anh, Vân Nga cũng không biết anh nghĩ Vân Nga là người yêu của anh từ lúc nào chắc là từ...cái nhìn đầu tiên, chắc là kiếp nào rồi Phi với Vân Nga đã cô duyên nợ với nhau, cho nên vừa gặp mặt anh đã nhắc chuyện hai đã yêu nhau từ kiếp trước!

Vân Nga nói:

- Vân Nga là người yêu của anh Phi lúc nào vậy?

- Đừng hỏi khó anh mà!

Phi năn nỉ, nhìn ánh mắt Vân Nga, Phi biết Vân Nga có tình ý với anh, nếu không có, Vân Nga có Vân Nga đuổi anh đi mấy kiếp lồi chứ đâu cho đứng nói tới nói lui như vậy

- Vân Nga không hỏi khó anh, Vân Nga chỉ muốn hỏi là Vân Nga nhận lời yêu anh từ lúc nào vậy thôi?

Phi giật thót tim, Vân Nga hỏi nghiêm túc, nhìn mặt Vân Nga, Phi biết Vân Nga không nói đùa, Vân Nga có hơi khó tính đây, nếu Vân Nga không khó tính, là Vân Nga đã có người yêu rồi, giờ Phi mới nhận ra tính vội vàng của mình, có lẽ Vân Nga nghĩ anh xem thường cô, anh không cần hỏi ý Vân Nga đã bảo Vân Nga là người yêu rồi, ôi nếu như Vân Nga đã có người yêu rồi và cô lên tiếng từ chối, chắc là Phi vừa thất vọng vừa xấu hổ mà chết mất!

Phi nhìn xuống sân bệnh viện, ước ao giờ giữa anh với Vân Nga có một khoảng cách không gian như thế, để anh giấu được sự lúng túng của mình, để Vân Nga đừng đọc được sự lúng túng về nơi con người của anh, nếu anh có đôi cánh như lũ chim sẻ kia, anh sẽ bay lên cành cổ thụ gần đó để trốn Vân Nga, để khỏi hồi hộp chờ đợi câu từ chối tiếp theo của cô.

- Anh xin lỗi là vì anh vội vàng quá, anh yêu Vân Nga, anh nghĩ Vân Nga cũng yêu anh, có lẽ ...có lẽ...

Vân Nga không tha cho Phi:

- Có lẽ sao?

- Có lẽ anh hồ đồ và xúc phạm đến Vân Nga rồi, nếu anh sai, xin Vân Nga bỏ qua cho anh nghe?

Vân Nga lắc đầu:

Anh không vội vàng, cũng không có gì hồ đồ khi yêu Vân Nga, nhưng...Vân Nga chỉ mới xem anh là bạn thôi, và Vân Nga muốn giữ tình bạn này lâu lâu một chút, đến khi chúng ta thật sự cảm thông với nhau, Vân Nga rất mến anh Phi và quý trọng tình cảm của anh Phi nhưng xin anh Phi đừng quan tâm nhiều tới ,Vân Nga, mà hãy quan tâm tới Thúy Hương, nó thật sự yêu anh Phi, anh Phi không yêu nó, nó sẽ đau khổ đấy! Anh không có chút cảm tình nào với Thúy Hương, anh xem cô là một người quen biết thôi, anh không muốn quan tâm tới cô bởi tính anh rất khác thiên hạ, anh chỉ quan tâm tới người con gái nào anh yêu, còn quan tâm thương hại thì anh có thừa.

- Vân Nga sẽ giận anh Phi, nếu như anh Phi nói thương hại Thúy Hương, nó

không cần lòng thương hại chết người đó đâu.

- Anh chỉ có thể cho Thúy Hương chút lòng thương hại, nếu Thúy Hương cần. Vân Nga cố ý làm cho Phi. giận bỏ đi, cô nói:

- Anh Phi không có quyền đối với Thúy Hương như vậy, như vậy là thiếu nhân tâm.

Phi hơi giận thật, anh nhún nhẹ vai:

- Xin lỗi Vân Nga, anh không phải là cha cô, anh không thể lấy tình thương của chúa ban cho hết thảy mọi người, anh yêu bằng tình yêu trần tục, anh chỉ có thể đem tình yêu đó cho một người duy nhất, đó chính là Vân Nga, nếu Vân Nga không nhận tình yêu của anh thì anh đem về cất giữ một mình vậy, Vân Nga không nhận tình yêu của anh không có nghĩa là anh phải đem nó tặng cho một kẻ bá vợ nào khác, anh không thích yêu lãng nhăng, bạ đâu yêu đó.

- Anh Phi giận Vân Nga thì anh Phi cứ giận đi, Vân Nga vẫn nói là Thúy Hương nó sẽ đau khổ khi anh Phi từ chối tình cảm của nó.

Vân Nga có cái đầu suy nghĩ như trẻ con, Vân Nga chẳng hiểu chút gì về tình yêu, tình yêu không phải như thế đâu Nga ơi!

- Chẳng lẽ anh Phi thiếu tình người như vậy sao?

Phi giận dữ, Vân Nga chợt phát hiện ra Phi cô tính mau hờn, khi hờn trông Phi dễ thương lắm, giá mà đừng có lời hứa chết tiệt đó với dì Phụng có lẽ Vân Nga sẽ thôi không chọc giận Phi nữa, tính quân tử không nên có.đó đã làm hại Vân Nga.

Phi nói:

- Nếu Vân Nga không muốn gặp anh nữa thì Vân Nga cứ nói thẳng ra đi, anh sẽ không đi tìm Vân Nga nữa, thôi Vân Nga trở vào học đi kéo bạn Vân Nga chờ, anh về.

Vân Nga nghe trái tim đau ối là đau, cô đứng im nhìn Phi hờn giận, rồi nhìn Phi đi xuống thang lầu, cái cách đếm từng bậc thang, hai tay đút túi, mặt cúi gằm của Phi khiến Vân Nga chịu không nổi, từ nay về sau có lẽ là Phi không còn tìm gặp Vân Nga nữa, nhưng Vân Nga biết mình làm điều đó là vô ích và vô lý !